

[Wilhelm]

1990'erne, svarende til en merudgift på omkring 300 mill. kr. i forhold til, hvad der ellers ville blive tale om. Men i virkeligheden kan tingene jo vendes om, for jeg ser den beregning, som boligministeriet foretog, netop som et bevis på, at uden en sådan ordning kan folk med lavindkomster simpelt hen ikke blive boende i deres boliger efter by- og boligforbedringen.

Der har ikke været mulighed for at tage det op nu, undtagen for så vidt som vi har gjort det i betænkningens bidraget, men vi forbeholder os naturligvis ret til at stille et ændringsforslag til boligsikringsloven, når problemerne begynder at melde sig, og det allersejeste vil naturligvis være, at dette bliver gjort til et hovedpunkt ved revisionen i 1982-83.

Hvad vores øvrige ændringsforslag angår, skal jeg henvise til det ret udførlige betænkningens bidrag og til bemærkningerne til de enkelte ændringsforslag. Jeg mener, det vil blive nogle af de ting, som uundgåeligt må indtages i den kommende lovrevision om et par år.

Vedrørende de bemærkninger, der allerede er faldet om vores ændringsforslag, skal jeg først sige til hr. Kalnæs fra SF, at jeg takker for tilsagnet om, at man vil stemme for langt de fleste af dem. Når man ikke vil stemme for ændringsforslag nr. 33 om kvaliteten af de midlertidige genhusningsboliger, vil jeg da lige gøre opmærksom på, at de regler, boligministeren har opstillet, kan medføre, at 6-7 mennesker skal midlertidigt genhuses i en 2 værelses lejlighed, fordi de mindre børn er undtaget. Det er 2 personer eksklusive de mindre børn pr. værelse, og vi ved jo godt alle sammen, at dette ikke nødvendigvis begrænser sig til 3 måneder. Der kan blive forsinkelser på projekterne, og det kan meget let gå hen at blive et halvt år, så det var ikke helt korrekt, når hr. Kalnæs nævnte 2 personer pr. værelse; det kan meget vel blive 3 personer pr. værelse.

Til hr. Dræbye skal jeg sige, at jeg takker for de venlige bemærkninger om et par af ændringsforslagene, specielt hvad angår ændringsforslag nr. 5 om, at der burde være en plan for genhusning i den skitse, man lader beboerne tage stilling til i den første fase af projekterne. Det er ikke ment fra vores side som en meget detaljeret plan om, hvor hver enkelt familie skal kunne finde genhusnings-

mulighed, og hvis hr. Dræbye bedre kan lide ordet redegørelse for genhusningsmulighederne, så gerne for os. Lad os se lidt nærmere på det.

Men ellers skal jeg ikke gå nærmere i detaljer med disse ændringsforslag, fordi jeg synes, der er et par mere principielle problemer i forbindelse med dette lovkompleks, som nødvendiggør nogle bemærkninger.

På grund af underskriftindsamlingstruslerne fra højresiden har der været en henvendelse til justitsministeriets lovkontor om ekspropriationsaspektet, og der er efter min mening opstået en fuldstændig uholdbar situation. Lovkontoret har udtalt, at byfornylsesloven næppe indeholder videregående ekspropriationsbestemmelser, end der findes i den allerede eksisterende lovgivning, men har så samtidig i et andet responsum sagt, at ikke desto mindre må dette forslag være omfattet af grundlovens § 73, og således må det udsættes, hvis 60 folketingsmedlemmer kræver det. Det principielle i disse responsa er altså, at en lovgivning er underkastet § 73, blot den indeholder en ekspropriationsbestemmelse, og det uanset at der ikke er tale om nogen udvidelse i forhold til gældende lov. Det er ganske enkelt vanvittigt i sine konsekvenser. Det betyder, at enhver sådan lovgivning, som efter mange års lapperier er blevet fuldstændig uoverskuelig, og som derfor skal skrives om, skulle være underkastet § 73, selv om de nye ekspropriationsbestemmelser er helt identiske med de gamle. Det kan selvfølgelig aldrig have været hensigten, og regeringen bliver nødt til at lade den sag prøve for ikke at give lovkontorets besynderlige fortolkning præcedensvirkning.

I det hele taget synes jeg, der må sættes en stopper for lovkontorets funktion som højesteret. Jeg tænker også på den særprægede indblanding fra justitsministeriets side, som har fået boligministeren til at fjerne en helt selvfølgelig bestemmelse i udkastet om, at huslejestigninger som følge af byfornyelse skal indgå i en byfornylsesfond, når de lån, som gav anledning til huslejestigningerne, er fuldt tilbagebetalt.

Som det er kommet frem under udvalgsbehandlingen, var det justitsministeriets lovkontor, som i virkeligheden traf den politiske beslutning om, at disse lejestigninger ikke skulle gå til byfornyelse, men skulle gå i de private ejeres lommer.